

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **I. M.**, bývajúceho v **O.**, zastúpeného Mgr. **M. M.**, advokátom so sídlom v **Č.**, proti povinnému **O.**, so sídlom **H.**, zastúpená **M. F.** – starostom, **o vymoženie 3 319,30 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 9 Er 342/2012, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 28. júna 2012 sp. zn. 7 CoE 85/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Ďalej rozhodol, že o trovách exekúcie rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti uznesenia. V odôvodnení uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázanú skutočnosť, podľa ktorej v predmetnej exekučnej veci sa vymáha plnenie z exekučného titulu, ktorým je platobný rozkaz Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27. júna 1997 sp. zn. 17 Rob 1361/1996. Tento exekučný titul bol zrušený ešte pred začatím exekúcie, a to podaním odporu zo dňa 28. októbra 2008. Súd prvého stupňa preto po vyhlásení exekúcie za neprípustnú túto zastavil podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku.

Krajský súd v Prešove na odvolanie oprávneného uznesením z 28. júna 2012 sp. zn. 7 CoE 85/2012 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav

a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Uviedol, že si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu. Poukázal na skutočnosť, že v danom prípade sa exekučné konanie viedlo na základe exekučného titulu, ktorým bol platobný rozkaz Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27. júna 1997 sp. zn. 17 Rob 1361/96. Otázka zrušenia uvedeného exekučného titulu a včasnosti podania odporu bola riešená na Krajskom súde v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cb 4/08. Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 2.2.2009 sp. zn. 3 Cb 4/08-169 bol návrh na zrušenie platobného rozkazu zamietnutý a rovnako boli zamietnuté odpory proti platobnému rozkazu zo dňa 1.3.2007 a zo dňa 20.10.2008. Uvedené rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach však bolo zrušené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.5.2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 40/2009 a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dovolanie oprávneného v tejto veci bolo zamietnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.12.2009 č. k. 1 ObdoV 36/09-294. Krajský súd uviedol, že z uvedeného rozhodnutia jednoznačne vyplýva skutočnosť, podľa ktorej platobný rozkaz bol povinnému doručený až dňa 20.10.2008, v dôsledku čoho je potrebné odpor podaný povinným dňa 20.10.2008 považovať za včas podaný. Dôsledkom včas podaného odporu je zrušenie platobného rozkazu v plnom rozsahu, čo jednoznačne vyplýva z ustanovenia § 174 ods. 2 O.s.p. Záverom krajský súd uviedol, že ak exekučný titul, o ktorý oprávnený opiera svoj nárok bol v dôsledku včas podaného odporu zrušený, súd prvého stupňa správne postupoval, ak po vyhlásení exekúcie za neprípustnú, túto následne zastavil.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie. Žiadal rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. Uviedol, že odvolací súd porušil zásady spravodlivého a nestranného procesu a porušil rovnako ako súd prvého stupňa dovolateľovo právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 a 48 Ústavy a aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Ďalej namietal, že súdy nesprávne a neúplne zistili skutkový stav, na ktorý bol nesprávne aplikovaný existujúci právny predpis. Krajský súd ďalej rozhodol v rozpore s hmotným právom a judikatúrou vyšších súdov. Konajúce súdy pochybili, keď nepočkali na vyriešenie otázky, či odpory povinného boli podané včas. Súdy porušili ustanovenie § 1, § 2, § 5, § 6, § 7, § 8, § 103, § 104, § 122, § 123, § 126, § 127, § 129, § 132, § 134, § 135, § 153, § 157, § 158, § 159, § 174 O.s.p.

Povinný k dovolaniu oprávneného uviedol, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo vydané v súlade so zákonom, Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň, že konajúce súdy v danej veci správne zistili skutkový stav a dospeli k správne právnemu posúdeniu veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd uznesením. Dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Dovoláním oprávneného je napadnuté potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., proti ktorým zákon pripúšťa dovolanie. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Vzhľadom na obsah dovolania ako aj na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie netrpí niektorou z nich. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne

obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Vady konania v zmysle § 237 O.s.p. v dovolacom konaní nevyšli najavo.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu súdov nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či dovolateľovi bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania.

Pokiaľ dovolateľ tvrdil existenciu vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. z dôvodu, že mu nebolo umožnené vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, táto jeho námietka neobstojí. Oprávnený mal možnosť predniesť svoju argumentáciu a vyjadriť sa ku všetkým vo veci rozhodujúcim otázkam, a to v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, čo aj využil. Dovolací súd poukazuje, že v danej situácii oprávnený už cestou riadneho opravného prostriedku dosiahol sledovaný účel, jeho tvrdenie o odňatí možnosti pred súdom konať nemá tak žiadne opodstatnenie (k tomu porovnaj m. m. R 39/1993). Aj podľa konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nedostatok pri uplatňovaní niektorých záruk spravodlivého súdneho konania, napr. na súde prvého stupňa, môže byť korigovaný konaním na druhostupňovom súde (Le Compte, Van Leuven a De Meyere v. Belgicko z 23. júna 1981, Adolf v. Rakúsko z 26. marca 1982, Feldbrugge v. Holandsko z 29. mája 1986; porovnaj tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 1/2013 zo 16. januára 2013).

Dovolateľ argumentáciu o existencii procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. ďalej zakladá na tvrdení, že platobný rozkaz Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 17 Rob 1361/96 z 27. júna 1997 je stále právoplatný a vykonateľný a sudy pochybili, keď nepočkali na vyriešenie otázky, či odpory povinného boli podané včas.

Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že uvedené námietky oprávneného nie sú pravdivé, a to z dôvodu, že z uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 40/2009 a v konaní vedenom pod sp. zn. 1 ObdoV 36/2009 jednoznačne vyplýva skutočnosť, podľa ktorej uvedený platobný rozkaz bol povinnému

doručený až dňa 20.10.2008, v dôsledku čoho je potrebné odpor podaný povinným dňa 20.10.2008 považovať za včas podaný.

Dovolací súd ďalej považuje za potrebné poukázať najmä na skutočnosť, že dovolateľ (ako je zrejmé z obsahu dovolania) poukazuje najmä na procesné pochybenie súdu prvého ako aj súdu druhého stupňa **v inom konaní**, než ktoré je predmetom preskúmania na základe dovolateľom podaného dovolania. Predmetom tohto dovolacieho konania je prieskum rozhodnutia Krajského súdu v Prešove z 28. júna 2012 sp. zn. 7 CoE 85/2012, resp. rozhodnutia Okresného súdu Vranov nad Topľou zo 7. marca 2012 č. k. 9 Er 342/2012-49.

Ďalej oprávnený namietal, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Z určujúceho – obsahového – hľadiska teda z jeho strany nejde o námietku odňatia možnosti konať pred súdom, ale o námietku inú, ktorú dovolateľ uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia.

Ako už bolo uvedené vyššie, podstatná časť dovolacích námietok oprávneného spočíva v tvrdení, že súdy v danom prípade vychádzali z nesprávneho záveru o skutočnosti, že platobný rozkaz Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 17 Rob 1361/96 z 27. júna 1997 bol doručený povinnému až 20. októbra 2008 a v nadväznosti na to dospeli k nesprávne právnemu názoru, že povinným podaný odpor dňa 20. októbra 2008 spôsobil, že sa uvedený platobný rozkaz nestal právoplatným a vykonateľným exekučným titulom.

Uvedená časť výhrad dovolateľa voči napadnutému rozhodnutiu sa týka činnosti súdu, v rámci ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Táto činnosť súdu je obsahom právneho posudzovania veci. O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.);

nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Samotné nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov nezakladá však prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011). Najvyšší súd poukazuje na to, že dovolanie nie je ďalším odvolaním a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (porovnaj tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 15/2011, 2 Cdo 180/2011, 3 Cdo 84/2012, 4 Cdo 46/2011, 5 Cdo 126/2010, 6 Cdo 140/2011, 7 Cdo 62/2011).

Na základe vyššie uvedeného dovolací súd uzatvára, že i keby tvrdenia oprávneného o nesprávnom právnom posúdení vecí boli prípadne v preskúmvanej veci opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), oprávneným vytýkaná okolnosť by mala síce za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v danej veci nešlo). Keďže dovolanie oprávneného nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia vecí odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky dovolací súd uvádza, že obsah práva na spravodlivý súdny proces v zmysle uvedeného článku nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby

súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že vyhlásením exekúcie za neprípustnú a jej zastavením nebola v preskúmvanej veci oprávnenému odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Ostatné námietky oprávneného, ktorými sa dovolací súd tiež zaoberal, vyhodnotil ako nedôvodné.

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že v konaní nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom a že prípustnosť jeho dovolania nemožno vyvodiť z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., ani z § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie oprávneného odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako procesne neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.), navyše povinnému ani žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. februára 2015

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová